

JOHN CONNOLLY

A dark, muscular demon with horns and chains, set against a fiery, hellish background. The demon has a menacing expression and is wearing a chain around its neck. The background is filled with flames and smoke, creating a dramatic and intense atmosphere.

Neptejte se
komu zvoní zvonec,
pohádky rozhodně
ještě není
konec!

PEKELNÉ ZVONY

VAROVÁNÍ

Otevřením téhle knížky
začíná víc než jen příběh.

Bytosti z onoho světa stále čekají
a pozorně sledují, kde se objeví skulina,
skrz niž by sem pronikly.

Máte odvahu pustit
ze řetězu to, co číhá?

A až to uděláte – budete mít
dost síly na to vrátit to zase tam,
odkud to přišlo?

PEKELNÉ
ZVONY
JOHN CONNOLLY

Přeložila
Jaroslava Kočová

Vydal nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by John Connolly

All rights reserved.

Z anglického originálu *Hell's Bells*

(First published by Hodder & Stoughton, London, 2011)

přeložila © 2013 Jaroslava Kočová

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2013 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074618741

Věnováno Cameron a Alistairovi

Kdykoli věda učiní nějaký objev, zmocní se ho ďábel,
zatímco andělé diskutují, jak ho nejlépe využít.

Alan Valentine (1901–1980)

Jedna

*Kapitola, ve které se ocitáme v pekle,
ale jen dočasně, takže to není zas taková hrůza*

Místo, o němž se obvykle hovoří jako o pekle a které rovněž vešlo ve známost jako podsvětí, království věčného ohně či destinace, kam by Mikuláš nikdy nejel na dovolenou,¹ a jehož další označení vesměs všechna odrážejí to, že byste tam nechtěli strávit věčnost – a dokonce ani jarní prázdniny –, tak tohle místo bylo doslova vzhůru nohama. Jeho vládce se totiž necítil dobře.

Strůjce všeho zla, prastará bytost ukrývající se v nejtemnějších hlubinách pekel, měl taktéž mnoho jmen, avšak jeho následovníci ho titulovali Vaše Zlolajnosti. Přál si mnoho věcí: aby hvězdy zhasly jako svíčka mezi nasliněnými prsty; aby veškerá krása přestala existovat; aby všude byla jen zima a černota a hrobové ticho a aby to trvalo věčně.

Ale ze všeho nejvíc si přál zánik lidského rodu. Už ho nebavilo vystavovat každého člověka pokušení, pěkně jednoho po druhém, protože ho to stálo šíleného času a bylo to neskutečně ubíjející, navíc fůra lidí jeho pokušení odolávala a byla hodná a chovala se slušně. Sice to zatím ještě definitivně nevzdal, ale jednodušší mu připadalo zničit celou Zemi... a jak tak o tom přemýšlel, zrodil se v jeho hlavě plán.

A teď odbočka pro ty, kdo zatím netuší, o co v tomhle příběhu

¹ Pozor, neplést si s místem, kde Mikulda – resp. Santa Claus – tráví většinu volného času, a tím je severní pól. Téhle chyby není radno se dopustit, protože byste upsali duši Santovi.

kráčí, aby se trochu chytili.² Když jsme se viděli naposled, pokusila se Jeho Zlolajnost za pomoci démona Baala zneužít sílu velkého hadronového urychlovače – obrovského zařízení uloženého pod zemí ve Švýcarsku –, znovu vytvořit podmínky jako při Velkém třesku, otevřít bránu do pekla a vpustit do našeho světa svou armádu. Baal portálem mezi peklem a anglickým městečkem Biddlecombe skutečně prošel a vzal na sebe podobu ženy jménem paní Abernathyová, kterou ještě předtím zabil. Na poslední chvíli, právě když se Jeho Zlolajnost chystal se svou armádou projít portálem a obsadit Zemi, překazil plány paní Abernathyové malý kluk Samuel Johnson se svým věrným jezevčíkem Boswellem a neschopným, ač dobráckým démonem pěti božstev Baldriánem. Jeho Zlolajnost usoudil, že to zavinila paní Abernathyová, a tak s ní od té doby nemluvil, což pro ni bylo velmi ponižující a bolestné.

Všechno jasné? Fajn.

Jeho Zlolajnost přesto pořád nechápal, na čem jeho plán ztroskotal, a nebylo mu to jedno. Nakrátko totiž zahlédl škvíru mezi světy a spolu s ní i možnost úniku z pekla, a když se skrz tu škvíru už už chystal projít a dát sbohem svému ponurému království, portál se z nepochopitelných důvodů zase uzavřel. Všechny jeho ohavné naděje, jeho temné sny se obrátily vniveč a skutečnost, že měl svůj cíl téměř na dosah, ho doháněla k šílenství.

Tím nechci říct, že snad nebyl šílený už předtím: Jeho Zlolajnost byl, co svět světem stojí, šílenější než smečka vzteklých psů, šílenější než kolonie netopýrů zavřená do dózy na sušenky. Jenže teď jeho šílenství dosáhlo další úrovně, dočista nových rozměrů, a tak znač-

² Mimochodem, fakt nechápu, co jste za lidi, že čtete druhý díl, když jste nečetli první...? Ostatní teď budou muset čekat, chytat lelky, broukat si a znuděně si kontrolovat manikúru, zatímco vám se bude dostávat zvláštního zacházení. Vsadím se, že i do kina chodíte v půlce filmu, a zatímco se potmě prodíráte uličkou, sypete na sousedy praženou kukuřici a šlapete jim na nohy – a když se konečně posadíte, poklepete pánovi vedle sebe na rameno a zeptáte se: „Nepropás jsem něco?“ Právě lidi jako vy dělají vždycky rozruch...

nou část nevábnych prostor pekla zaplňovalo jeho skučení, jemuž propadl, když portál mezi světy blikl a přestal existovat. Byl to příšerný zvuk, ten jeho zlostně útrpný nářek, neutuchající a neměnný. Dokonce i na poměry pekla byl protivný, jak pořád vycházel ze sluje Jeho Zlolajnosti v hlubinách hory Zoufalství, linul se labyrintem chodeb a šachet, rezonoval doupětem i útroby toho strašlivého netvora, až se prodral ven na šeré přítmi pusté pekelné krajiny.

Východ ze sluje Jeho Zlolajnosti byl působivě zdoben reliéfy strašlivých obličejů, které neustále měnily výraz, a strašlivých navzájem propletených těl, takže vypadal jako oživlý. Momentálně jej střežili dva démoni. A jak už to tak u takových dvojic bývá, byli přesné protiklady. Jeden ze strážců byl hubený čahoun s obličejem smutně protáhlým, jako by mu na krku většinu času viselo otravné a podle všeho i obézní dítě. Jeho kumpán byl menší a tlustší. Ve skutečnosti vypadal, jako by to otravné a podle všeho obézní dítě právě spolkl, aby už nemučilo jeho kolegu.

Suchopár, jak se hubenější z těch dvou jmenoval, střežil vstup do sluje už tak dlouho, že si ani nepamatoval před čím, zvláště když to nejděsivější stvoření, které si lze představit, dlelo uvnitř. Nevzpomínal si, že by tamtudy za ta staletí, po něž se opíral o kopí a sem tam si u toho zdříml, popřípadě se podrbal – a slušně vychovaní démoni se na veřejnosti zásadně nedrbali –, chtěl někdo neoprávněně projít. Jistě, pár démonů se z hory pokusilo uprchnout, aby unikli před roztrháním na kusy či jiným trestem, někdy dokonce jen tak z hecu, ale jinak panoval u vstupu už dlouho klid, tedy na poměry pekla.

Jeho kumpán Obšívka byl naproti tomu ve službě nový. Suchopár si ho podezřívavě měřil zpod helmy. Obšívka se podle jeho mínění neopíral o kopí dost ležérně a ještě ani jednou nenavrhl přestávku na čaj ani na šlofika. Místo toho stál nezdravě vzpřímeně a v oku mu planula znepokojivá jiskra, taková ta, jakou mají v očích lidé zapálení pro svou práci, ba co hůř, lidé odhodlaní dělat ji fakt dobře. Vedle toho Suchopár ještě nenašel

v životě povolání, které by ho bavilo anebo v něm chtěl být fakt dobrý, a dokonce se přikláněl k názoru, že taková práce nejspíš ani neexistuje, což mu nakonec i vyhovovalo. Práce byla podle Suchopára činnost, do které vás nutili, když jste chtěli dělat něco úplně jiného, popřípadě vůbec nic.

Obšívka po Suchopárovi nervózně loupal okem.

„Proč na mě pořád tak civíš?“ zeptal se.

„Vůbec se nehrbíš,“ odpověděl Suchopár.

„Cože?“

„Povídám, že se vůbec nehrbíš. Já pak vypadám blbě. Vypadám jakože neukázněně. Jako by mi to bylo šumák.“

„Ale tobě to přece *je* šumák,“ namítl Obšívka, kterému stačil jediný pohled na Suchopára a hned mu bylo jasné, že je to démon spadající do kategorie Beznadějný případ.

„Může bejt,“ opáčil Suchopár, „ale nechci, aby to každé hned poznal. Když se budeš tvářit takhle nadšeně, akorát dostanu padáka. Možná nemám tuhle práci zrovna nejradši, ale existují i horší.“

„Jako bych to nevěděl,“ ucedil Obšívka tónem démona, se kterým v pekle vymetli ty nejhorší žumpy, takže pro něj všechno ostatní bylo labužo.

„Vážně?“ podivil se Suchopár překvapen vlastním zájmem. „A cos teda dělal dřív?“

Obšívka si povzdychl. „Pamatuješ, jak kníže Kobal ztratil svůj nejzamilovanější prsten?“

Suchopár pamatoval. Kobal³ nebyl na poměry pekelných kní-

³ Kníže Kobal byl ve skutečnosti démon komiků, jenže těch nekomických, a navíc do jeho pravomoci spadaly ještě kanadské žertíky. Znáte to: „Víte, jaké je nejlepší jméno na světě? Prokop Tunel. No ano, Prokop jako ‚prokop!‘. Ale né, žádnéj Buben, ale Tunel! Jasně, Buben je taky dobrej, ale – hele, sklapněte už. Myslím to vážně, začínáte mi lízt na nervy. Ne, nevezmu si červenou čepičku s rolničkou. Vím, že jsou Vánoce, jenže by se mně akorát zapařila hlava. Ne, nezajímá mě, co vám přines ježíšek. Vážně ne. Jé, no tak jste dostali kompas, to je toho. A když vám ho seberu, zabloudíte? He he, to bylo vtipný! Že ne? Mně to vtipný připadalo.“

Vánoce: kníže Kobal miluje Vánoce.

žat zdaleka nejhorší, což znamenalo, že když někomu zapichoval špendlíky do živého masa nebo zkoušel, kolik pavouků se mu vejde do pusy, vždycky u toho rozdával sušenky a dušoval se, jak ho mrzí, že to muselo zajít tak daleko – zatímco cpal své oběti do pusy posledního pavouka. No, a právě Kobal jednou takhle poblíž pekelné stoky ztratil svůj nejoblíbenější prsten s lebkou a ne a ne ho najít. Neblahá příhoda si vyžádala schválení mimořádné vyhlášky, která ukládala obrátit v ruce každý kus shnilé zeleniny, nedojedeného jídla, záhadných okončetin a dalších démonických zbytků, než dojde k jejich spláchnutí do moře Splašků, co kdyby náhodou někdo vyhodil něco cenného.

„No,“ pokračoval Obšívka, „takže si asi vzpomínáš na tu rozsáhlou pátrací akci?“

„Tu, jak se při ní muselo lízt po čtyřech v hromadách hnoje a hovínek?“

„Jo.“

„A mít do toho svinstva zabořenej nos, aby měl našinec jistotu, že mu nic neuniklo?“

„Jo.“

„A jak se nebylo kde umejt, takže o přestávce na svačinu’s musel držet vobloženéj chleba mezi konečkama pařátů a doufat, že ti neupadne?“

„Jo.“

„Jenže každému tak děsně smrděly pazoury, že i ten chleba smrděl...“

„Jo.“

„’trašný. Prostě ’trašný.“ Suchopár se oklepal. „Ani pomyslet na to nedokážu. Nejhorší práce v celým pekle. No nic, pokračuj.“

„Tak já to dělal.“

„Ne!“

„Jo. Celý léta. Ještě dneska, když vidím záchodovou mísu, mám nutkání do ní po hlavě skočit.“

„Říkal jsem si, že nějak divně zapácháš... dokonce i na démona.“

„Nemůžu za to. Zkoušel jsem všechno: vodu, mejdlo, kyselinu. Ne a ne to pustit.“

„Tak tos měl teda pech, kamaráde, a stejně tak i každěj, kdo stál od tebe po větru; to se musí nechat. Takže tady sis vyloženě polepšil, vid’?“

„No, jejdanánku!“ přikývl nadšeně Obšívka.

„Někdo tam dole tě má asi rád.“

Suchopár do něho spiklenecky šťouchl. Obšívka se zahihňal.

„Asi jo.“

„Jo, jsi holt vyvolenej. Satanův mazánek!“

„No, nevím, jestli zrovna vyvolenej,“ zamyslel se Obšívka. „Ale ten den, kdy jsem tam s tím skončil, byl nejšťastnější v mém životě.“

Obšívka se zazubil. Suchopár se zazubil na něj. A právě v tu chvíli se otevřel otvor nad jejich hlavami a začalo pravidelné vyprazdňování pekelné stoky. Jako každou celou hodinu se z otvoru vyhrnula hromada nepředstavitelného sajrajtu, zavalila oba strážné, načež pokračovala ve své pouti do dvou obřích smrdutých žump na úpatí hory. Když dopadla poslední kapka a otvor se zase zavřel, objevil se malý démon v holínkách s kolíčkem na prádlo na nose a začal poslední várku prohledávat.

„Kdysi jsem bejval na jeho místě,“ poznamenal Obšívka a bezděčně si smetl z ucha kus shnilé zeleniny.

„Ty jeden šťastnej hajzlíku,“ obrátil se na něj Suchopár.

Chvilku malého démona beze slova pozorovali.

„Teda ještě že jsme nafasovali ty helmy,“ podotkl Obšívka.

„Jedna z výhod tohodle zaměstnání,“ souhlasil Suchopár. „Bez helmy bysme nebyli zdaleka takoví fešáci.“

„Vlastně jsem se chtěl zeptat,“ pokračoval Obšívka. „Co se stalo s maníkem, co dělal tuhle práci přede mnou?“

Suchopár mu však nestačil odpovědět. K ústí kanalizační šachty vedla bezcílná cesta, vinula se z dálky a zase mizela v pustině na obzoru. Od Suchopárova nástupu do zaměstnání po ní nikdy

nikdo nepřišel, jenže to se teď změnilo. Přicházela po ní postava, a jak se blížila, poznal v ní Suchopár ženu, nebo alespoň něco, co se za ženu celkem úspěšně vydávalo. Měla bílé šaty s červeným květovaným potiskem a na hlavě slaměný klobouk s bílou stuhou. Podpatky bílých střevíců dělaly na kamenném dláždění cesty *klap-klap-klapity-klap* a na rameni se jí houpala bílá kabelka se zlatými přezkami. Žena měla ve tváři odhodlaný výraz, nad kterým by se přinejmenším pozastavil každý démon s vyšší inteligencí, než měl Obšívka. Jenže jak už trefně vystihl Suchopár, Obšívka byl nadšenec a nadšencům nemá cenu cokoli vysvětlovat.

Žena mezitím došla tak blízko, že si Obšívka všiml, že ty její bílé šaty jsou potrhanější, než se zprvu zdálo. Vypadaly jako doma šité, měly nepravidelné stehy; a ty její bílé střevíce byly ve skutečnosti jezdecké holínky z černé kůže nalakované nabílo, s podpatky seříznutými do špičky. Kabelka měla kostěné výztuhy a kůže na nich nařasená byla evidentně pihovatá a mírně ochlupená, přičemž ze zlatých přezek se při bližším ohledání vyklubaly zlaté zuby.

Nic z toho – jakkoli to bylo podivné – však nepředstavovalo zdaleka nejpodivnější rys jejího zevnějšku. Čestné prvenství si v tomto ohledu zasloužila jediná věc sláтанá ještě amatérštěji než ženiny šaty, a tou byla žena sama. Její kůže, obnažená na pažích a nohou, budila dojem, jako by ji někdo rozpáral a jednotlivé kusy zase sešil dohromady tak, aby vytvořil alespoň přibližnou napodobeninu ženy. Jeden oční důlek měla menší než druhý, levý koutek úst výš než pravý a kůži na levém lýtku shrnutou jako vytahanou punčochu. Blond vlasy jí seděly rozčepýřené na šošolce jako zapomenuté ptačí hnízdo. Tudíž to, co měl Obšívka před očima, nebyla žena, ale maska ženy, pročež se začal v duchu ptát, co se asi ukrývá pod ní.

Bohužel Obšívka byl zodpovědný pracovník. Udělal proto krok vpřed, a než ho stačil Suchopár zadržet, pozvedl hrozivě kopí směrem k podezřelému.

„Hele, to bych radši nedělal –“ povídá honem Suchopár, jenže už bylo pozdě.

„Stát,“ přikázal Obšívka ženě. „Kam si jako myslíte, že jdete?“ Odpovědi se bohužel nedočkal, zato se dozvěděl, co se stalo s maníkem, který dělal práci strážce před ním – na vlastní kůži měl záhy pocítit, jaký neblahý osud dotyčného potkal.

Žena se zastavila a zadívala se na Obšívku.

„A jéje.“ Suchopár si vmáčkl helmu ještě víc do čela a dělal, že je neviditelný. „Jejdanánku, jémine...“

Z ženiných zad vystřelila strašlivá chapadla, z nichž odkapával sliz; bez okolků protrhla látku květovaných šatů. Ústa se ženě rozšklebila a odhalila několik řad ostrých špičatých zubů. Z konečků prstů jí vyrostly dlouhé drápy a zkroutily se do tvaru háků. Chapadly popadla Obšívku, zvedla ho ze země a prudkým škubnutím do stran roztrhala. Ozval se bolestný skřek a kusy toho, co kdysi bývalo Obšívkou, se rozlétly kolem; jeden přistál Suchopárovi na helmě. Suchopár se podíval na zem, kde přímo před ním ležela Obšívčina hlava, v očích nechápavý výraz.

„Mohls mě varovat,“ promluvila hlava.

Suchopár zacpal hlavě podrážkou pusy, aby mlčela, než si žena upraví svůj ještě pocuchanější zevnějšek, uhladí si vlasy a zmizí ve vstupu do hory Zoufalství, spokojená, že už se jí nikdo neptá, kam si jako myslí, že jde.

Když mýjela Suchopára, nepatrně zasalutoval.

„Brýtro...“

Zarazil se a hledal správné slovo. Žena k němu stočila tmavé oči a on ucítil podezřelý chlad v bříše, chlad dostavující se jako předzvěst, než *vás* někdo roztrhá na kusy a pohodí *vaši* hlavu u nejbližší zdi.

„...paninko,“ dokončil pozdrav a žena ho oblažila úsměvem, který jako by říkal *ach-to-je-od-vás-bezké-že-jste-si-mě-všiml*, načež zmizela v hloubi hory.

Suchopár si oddechl úlevou a konečně odlepil podrážku z Obšívkovy hlavy.

„To fakt bolelo,“ stěžoval si Obšívka, zatímco Suchopár sbíral jeho končetiny a házel je na hromadu v naději, že se Obšívku podaří zase složit dohromady, aby alespoň vzdáleně připomínal to, čím kdysi býval.

„Můžeš si za to sám,“ ucedil Suchopár. Chtěl si založit ruce na prsou, jenže si uvědomil, že v každé drží jednu Obšívkovu pazouru, což ho krajně zmátlo, a tak si to nakonec rozmyslel a zahrozil místo toho Obšívkovi před obličejem jeho vlastním prstem. „Neměls tý dámě pokládat tak osobní otázky.“

„Jsem přece stráž! A taky si nejsem zrovna jistej, jestli to vůbec byla dáma.“

„Pšššt!“ sykl Suchopár a ohlédl se vystrašeně přes rameno, jako by čekal, že se žena vynoří z jeskyně a roztrhá je oba na tak malé kousky, že je ani mravenci nenajdou. „Víš, myslím, že se na tohleto strážení moc nehodíš,“ uvažoval nahlas. „Jsi na to moc horlivej.“

„Ale nemáme to snad v popisu práce?“ podivil se Obšívka. „Naším úkolem je strážít vstup do jeskyně. Akorát jsem se snažil dělat to dobře.“

„A kams to dopravoval?“ nadhodil Suchopár a zatvářil se zamýšleně. „Víš, proč já jsem ve strážení tak dobrej?“

„Ne. Proč?“

„Kvůli svému zdravotnímu stavu.“

Nasadil Obšívkovi zpátky helmu na hlavu, opřel se o kopí a čekal, až někdo přijde sesbírat kusy jeho kolegy a odnese je pryč.

„A kdo vlastně tento... kdo vlastně byla ‚ta ženská‘?“ zeptal se nakonec Obšívka.

„To byla,“ odpověděl Suchopár se sevřeným hrdlem, „paní Abernathyová, a ta má teď hodně blbou náladu.“

Dvě

*Kapitola, ve které se dozvíme něco málo
o tom, jak těžké je být zamilovaný*

Čas je zvláštní věc. Vezměte si třeba cestování časem: zeptejte se namátkou různých lidí, jestli by se radši vypravili do budoucnosti nebo do minulosti, a pravděpodobně se rozdělí na dva tábory, kdy jedni budou tvrdit, že by strašně rádi viděli, jak probíhala stavba Cheopsovy pyramidy, nebo si zahráli na honěnou s dinosaurem; druzí by naopak hořeli touhou dozvědět se, zda se všechny ty raketové batohy a laserové zbraně slibované v komiksech skutečně jednou dostanou na pulty obchodů.⁴ Bohužel ty, kdo by se rádi vrátili do minulosti, asi nepotěším. Předpokládejme, že bych ve volném čase – když zrovna nepíšu knížky ani neobtěžuji sousedy cvičením na fagot – sestrojil stroj času a že bych v něm byl ochotný povozit každého, koho zajímá, jestli královna Alžběta I. měla doopravdy dřevěné zuby (neměla: měla je jen zkažené a úplně černé, a navíc jí postupně způsobovalo otravu olovo obsažené v tehdejších líčidlech, takže byla patrně většinu času

⁴ Ve skutečnosti by vám rozhodnutí, zda cestovat časem zpátky či dopředu, o dotyčném člověku mohlo leccos důležitého prozradit. Anglický spisovatel Arnold Bennett (1867–1931) údajně prohlásil: „Lidé žijící v minulosti musí ustoupit lidem žijícím v budoucnosti. Jinak by se svět začal točit obráceně.“ Bennett se tím snažil vyjádřit, že je lepší hledět kupředu než se ohlížet zpátky, protože tím směrem se ubírá pokrok. Naproti tomu americký spisovatel George Santayana (1863–1952) zase tvrdil, že: „Ti, kteří si nepamatují minulost, jsou odsouzeni k tomu, aby si ji zopakovali.“ Jinak řečeno, je to opět otázka rovnováhy: minulost je hezké místo a jistě stojí za návštěvu, ale žít byste tam nechtěli.

setsakra bídne naložená) a jestli král Ethlered II. Nerozhodný byl opravdu nerozhodný (nebyl: jeho přezdívka vznikla chybným překladem staroanglického slova znamenajícího „špatná rada“), tak i přesto musím teď všechny případné zájemce zklamat.

A pročpak to? Protože není možné cestovat zpátky v čase do doby před sestrojením stroje času. Zkrátka to nejde. Nejzazší minulost, kam se lze vrátit, je okamžik, kdy začal stroj času existovat. Mrzí mě to, ale taková už jsou pravidla. Já je nevymýšlím, já pouze dbám na jejich dodržování v knížkách. Důvod, proč tady zatím nemáme žádné návštěvníky z budoucnosti, je ten, že *v naší době* zatím nikdo stroj času nepostavil. Buď, anebo takový stroj někdo postavil a schovává si ho doma a nikomu o něm neřekne, aby mu u dveří nestála fronta lidí škemrajících, jestli by je v něm nepovozil – což by bylo jistě krajně otravné.⁵

Kdyby se paní Abernathyová mohla vrátit v čase, udělala by řůru věcí jinak, zvlášť pokud se týkalo jejího pokusu o invazi do světa lidí. V první řadě by nepodcenila kluka jménem Samuel Johnson ani jeho malého psa Boswella. Jenže jak ji mohlo napadnout, že

⁵ Krom toho musíme vzít v potaz ještě takzvaný časový paradox, známý jako „dědečkovský paradox“: Co by se stalo, kdybyste se vrátili do minulosti a zabili svého dědečka, ještě než se narodila vaše matka či váš otec? Přestali byste tím pádem existovat? Zde lze namítnout, že už snad přece existujete, takže kdybyste se vrátili do minulosti a pokusili se zabít svého dědečka, patrně byste neuspěli. Jenže stejně: Je možné, že byste prostě s bliknutím zmizeli? Ne, protože by to vyžadovalo existenci dvou paralelních skutečností, z nichž v jedné byste existovali a ve druhé ne, což ovšem nejde. Význačného fyzika profesora Stephena Hawkinga to dovedlo k tomu, že zformuloval hypotézu ochrany chronologie, což je v podstatě jakýsi zákaz cestování časem. Profesor Hawking je přesvědčen o existenci fyzikálního zákona, který cestování časem zabraňuje, poněvadž jinak by se to tu hemžilo turisty z budoucnosti a lidé by se svévolně paprskovali do minulosti a tam se pokoušeli zastřelit dědečka, jen aby dokázali, kdo měl pravdu. Koneckonců, jestli skutečně patříte k lidem, kteří se při první zmínce o cestování časem začnou zabývat teorií o zastřelení vlastního dědečka, pak byste se ke stroji času neměli ani přiblížit, natož k dědečkovi.

nějaký malý kluk a ještě menší jezevčík zmaří její plány? Možná byla démon, ale také byla dospělá a většina dospělých má obecně potíže s tím připustit si, že by je děti anebo jezevčíci mohli v něčem převyšovat.

Snad by paní Abernathyovou utěšilo, že zatímco se potýká s pocity ponížení a s odmítnutím, i osoba zodpovědná za většinu jejích problémů zažívá něco podobného, jelikož Samuel Johnson si konečně dodal odvahy a pozval Lucy Highmoreovou na rande.

Samuel se do Lucy zamiloval v okamžiku, kdy ji poprvé uviděl, což bylo první školní den na Reálném gymnáziu Montaguea Rhodese Jamese v Biddlecombu. V Samuelových očích byla Lucy víla, které kolem hlavy rozverně poletovaly modřinky, pěly ódy na její krásu a sypaly jí do vlasů okvětní lístky, zatímco různolící andílci jí nadlehčovali školní batoh a šeptali do ouška řešení slovních úloh z matematiky, kdykoli si s nějakou nevěděla rady. Když o tom tak přemýšlím, tak to nebyli andílci: napovídal jí každý druhý kluk ze třídy, protože Lucy Highmoreová byla holka, kvůli které kluci začnou snít o svatbě a o kočárku a holky zase o tom, jak milá Lucy spadne ze schodů a zřítí se na hromadu dikobrazích bodlin a zrezivělého zemědělského nářadí.

Odvahu potřebnou k tomu pozvat Lucy na rande sbíral Samuel víc než rok: dlouhé měsíce hledal vhodná slova, nacvičoval si před zrcadlem, co všechno jí řekne a jak, aby se nezakotl a nelezlo to z něj jak z chlupaté deky; nadával si do idiotů, že kdy zadoufal, že by s ním snad Lucy mohla zajít do koláčkárny U Petříka. Nakonec ale vždycky „mužně“ vypjal hrud', zatnul zuby a připomněl si, že odvážnému štěstí přeje a že plašmuška ještě nikdy srdce ženy nezískal. Na druhou stranu ale plašmuška se pak ani nemusel vypořádávat se zdrcujícím odmítnutím.

Samuel Johnson byl odvážný dost: zahnal na útěk rozezlené pekelníky, takže o jeho odvaze nemohlo být pochyb, jenže při představě, že naservíruje své jinošské srdce Lucy Highmoreové

s rizikem, že mu ho proklaje tupým mečem holčičí lhovosti, se mu sevřel žaludek a zvlhly oči. Nevěděl, co je horší: jestli Lucy pozvat na rande a dostat košem, nebo jí nic neříct a nikdy se nedozvědět, jaké k němu chová city; jestli se nechat odmítnout a zjistit, že její lásku nikdy nezíská, nebo si dál hýčkat naděje, i kdyby nikdy neměly dojít naplnění. Dlouho o tom přemýšlel a nakonec dospěl k závěru, že bude lepší vědět, jak je na tom.

Samuel nosil brýle: dost silné brýle, když už jsme u toho, a bez těch brýlí se mu svět jaksi ztrácel v mlze. Dospěl k závěru, že o dost líp vypadá bez brýlí, i když těžko říci, kde vzal jistotu, jelikož při pohledu do zrcadla bez brýlí vypadal jako obraz impresionistického malíře. Přesto byl skálopevně přesvědčen, že se bude Lucy Highmoreové mnohem víc líbit bez brýlí, takže si onen osudný den – vlastně to byl první osudný den v celé řadě osudných dnů, jak si později vzpomínal – brýle sundal, strčil do kapsy a zamířil k ní. V duchu si přitom opakoval nacvičené: „Čau, tak jsem si říkal, jestli bys přijala pozvání na koláč a třeba na sklenici džusu do koláčárny U Petříka? Čau, tak jsem si říkal, jestli –“

Někdo do Samuela vrazil nebo Samuel vrazil do někoho. Nebyl si jistý, co z toho, tak se omluvil a šel dál, načež zakopl o něčí batoh a málem spadl na zem.

„Hele, čum na cestu,“ ozval se majitel batohu.

„Promiň,“ omluvil se Samuel. Podruhé.

Zamžoural. Přímo před ním stála Lucy Highmoreová. Měla červený kabátek. Moc krásný kabátek. Ostatně všechno na Lucy Highmoreové bylo krásné. Nemohla být krásnější, ani kdyby se jmenovala Lucy Krásná a bydlela v Krásné ulici v Krásné Lhotě.

Samuel před ní stál, na nic nečekal, odkašlal si a bez jediného zakoktání ze sebe vypravil: „Čau, tak jsem si říkal, jestli bys přijala pozvání na koláč a třeba na sklenici džusu do koláčárny U Petříka?“

Čekal na odpověď, ale žádná nepřicházela. Ještě víc přimhou-

řil oči ve snaze na Lucy pořádně zaostřit. Byla snad příliš dojatá? Zírala na něj v němém úžasu? Uronila snad dokonce slzu štěstí, která jí nyní stékala po tváři, třpytivá jako perla, zatímco kolem štěbetali ptáčci a –

„Pozval jsi právě na rande poštovní schránku...“ podivil se někdo kousek od něj. Samuel poznal po hlase svého nejlepšího kamaráda Thomase Hobbese.

„Co?“ Samuel sáhl do kapsy pro brýle, nasadil si je a zjistil, že šel nesprávným směrem. Opustil školní budovu a vyšel na ulici, kde podle všeho skutečně pozval na koláč červenou poštovní schránku, včetně pošťáka, který ji právě vybíral. Pošťák si ho ostražitě měřil jako člověka, který se pravděpodobně zbláznil, a může být dokonce nebezpečný.

„Nejí koláče,“ řekl listonoš pomalu. „Jenom dopisy.“

„Jasně,“ přikývl Samuel. „To přece vím.“

„Dobře,“ na to pošťák pořád pomalu.

„Proč mluvíte tak pomalu?“ zeptal se Samuel a uvědomil si, že také začal mluvit pomalu.

„Protože jsi blázen,“ na to pošťák ještě pomaleji.

„Aha,“ odtušil Samuel.

„A tahle poštovní schránka s tebou do žádné koláčkárny nepůjde. Zůstane tam, kde je. Protože je to poštovní schránka.“

Poplácával otcovsky schránku na dopisy a usmál se na Samuela, jako by mu chtěl říct: „Vidíš, není to člověk, je to jen poštovní schránka, tak koukej mazat, kluku bláznivá!“

„Já na něj dám pozor,“ ubezpečil Tom pošťáka. Nasměroval Samuela ke škole. „Tak, půjdeme pěkně dovnitř, ano? A tam si pěkně odpočineš.“

Studenti stojící u vchodu Samuela se zájmem pozorovali. Pár se jich pochechtávalo.

Hele, to je ten Johnson. Říkal jsem, že je divnej.

Aspoň že mezi nimi nebyla Lucy, pomyslel si Samuel. Zřejmě změnila stanoviště a ohromovala svou krásou někde jinde.

„Hele, neber si to špatně, ale proč jsi vlastně zval na koláč schránku na dopisy?“ zeptal se Tom, když odcourali do kouta školního hřiště.

„Myslel jsem, že je to Lucy Highmoreová,“ přiznal Samuel.

„Lucy Highmoreová nevypadá ani trochu jako schránka na dopisy a nejspíš by ji nepotěšilo, že sis ji s jednou splet.“

„To ten červený kabátek. Ten mě zmátl. Myslel jsem, že je to ona.“

„Hele, a není trochu mimo tvoji ligu?“ nadhodil Tom.

Samuel si smutně povzdychl. „Je tak moc mimo mojí ligu, že dělá úplně jinej sport. Ale je fakt krásná.“

„Jsi idiot,“ poznamenal Tom.

„Kdo je idiot?“ To se k nim připojila Marie Mayerová, jejich nejlepší kamarádka.

„Samuel,“ odpověděl jí Tom. „Právě pozval na rande poštovní schránku, protože si myslel, že je to Lucy Highmoreová.“

„Fakticky?“ podivila se Marie. „Lucy Highmoreová... je... fajn.“

Pronesla to chladně, vlastně spíš ledově. Slovo „fajn“ se v jejím podání zhmotnilo do podoby ledové kry, na niž se nevědomky řítí spanilá plachetnice Lucy. Tom byl však příliš pobavený a Samuel příliš rozpačitý na to, aby si něčeho všimli.

A přesně v tom okamžiku vyšlo najevo, že Lucy Highmoreová nikam záhadně nezmizela. Vynořila se jim za zády s hloučkem kamarádek, které si spolu něco šuškały. Samuel celý zrudl, jelikož mu došlo, že byla svědkem toho, co se právě stalo. Šel a snažil se zmenšit na velikost brouka, a když míjel šuškaající hlouček, začaly se holky hihňat a pak se rozhihňala i Lucy.

Jak rád by se vrátil v čase. Zpátky do chvíle, než pozval Lucy Highmoreovou na rande. Chtěl změnit minulost, celou až do poslední vteřiny.

Nechtěl být *ten divnej kluk, ten Johnson*.

Je zvláštní, jak rychle lidé dovedou zapomenout i na sebepozoruhodnější událost, pakliže je to z nějakých důvodů učiní šťastnými; a týká se to dokonce i události tak pozoruhodné, jako je otevření brány do pekla, z níž se vyhrnuli démoni toho nejodpornějšího ražení, k čemuž v Biddlecombu došlo teprve před patnácti měsíci. Člověk by si myslel, že se obyvatelé městečka po takové zkušenosti každé ráno probudí, zívnu si, podrbou se na hlavě, pak zděšeně vytřeští oči a vyjeknou: „Pekelná brána! Démoni! Byli tady! A přijdou zase?!“

Jenže lidé takoví nejsou. A nejspíš je to i dobře, protože jinak by se jim věru těžko žilo. Není pravda, že čas zhojí všechny rány; pouze otupí paměť, takže lidé bolestné zážitky zapomenou, protože to by jinak nikdo nešel podruhé (natož potřetí) k zubaři – ne bez záruky, že to tentokrát bude bezbolestné a zcela bezpečné.⁶

Takže plynuly týdny a měsíce a vzpomínka na to, co se stalo v městečku Biddlecombe, zvolna bledla, až byla tak vybledlá, že si lidé začali říkat, jestli se to vážně stalo, nebo to byl jen podivuhodný sen. Ba co víc, Biddlecombští kdovíproč usoudili, že taková věc se stane, když už, tak jen jednou, a nebude se tudíž opakovat, takže si s tím přestali lámat hlavu a začali se věnovat důležitějším věcem, jako je třeba fotbal, televizní reality show a pomlouvání sousedů. Aspoň se tak chlácholili, ale občas je uprostřed nejhlubší hloubi noci vytrhl ze spaní sen, ve kterém defilovali tvorové s odpornými tesáky a jedovatými spáry; a když se jich děti před usnutím vyděšeně ptaly, jestli se něco neschovává pod postelí, neodbyli je mávnutím ruky a slovy, aby nebyly

⁶ „Jak to myslíte, že mi dáte slabé anestetikum? Chci *silné* anestetikum! Chci píchnout koňskou dávku toho, co se dává před operací slonům. Chci mít pocit, že mám bradu z kamene, nebo radši celou hlavu – jako tamhleta socha na nároží. Nechci cítit VŮBEC žádnou bolest, jinak za sebe neručím, slyšíte mě? Proč jste se vlastně dal na zubařinu? Abyste ubližoval lidem? Jo, to bude ono... jste zrůda, to jste, nic než zrůda!“

Promiňte, ale víte, jak to myslím...

hloupé... Kdepak, opatrně pod tu postel nakoukli, často dokonce s kriketovou pálkou v ruce či aspoň s násadou od smetáku nebo s kuchyňským nožem.

Protože člověk nikdy neví...

Samuel Johnson svým zvláštním způsobem tušil, že to, co se stalo, dávají za vinu *jemu*. Jenže on z dlouhé chvíle nevyvolal u sebe ve sklepeš demony ani nesestrojil obrovské zařízení, které omylem vytvořilo časoprostorový portál mezi naším světem a pekellem. Nemohl za to, že Jeho Zlolačnost nenávidí pozemský život a chce ho zničit. Jenže se k tomu nachomýtl, a tak to lidem neustále připomínal, a o to obyvatelé městečka rozhodně nestáli; ovšem stačilo, aby ho potkali na ulici. Chtěli na všechno zapomenout a postupně sami sebe přesvědčili, že na to skutečně zapomněli, akorát že nezapomněli, ne doopravdy. Pouze na to nechtěli myslet, což v žádném případě není totéž.

Jenže Samuel na to zapomenout nedokázal, protože čas od času zahlédl v zrcadle u nich v koupelně nebo v odrazu ve skle výkladní skříňě či autobusové zastávky ženu. Byla to paní Abernathyová a oči jí planuly zvláštní modrou září a Samuel cítil, jak ho nenávidí. Nikdo kromě něj ji ale neviděl. Zkoušel o ní říct vědcům, jenže ti mu nevěřili. Mysleli si, že je zkrátka malý kluk – i když chytrý a statečný, ale pořád jen malý –, který má trauma z věcí, co viděl.

Samuel o tom věděl své. Paní Abernathyová se chtěla pomstít: Samuelovi, celé zemi a všem živým tvorům, kteří po té zemi chodili, lezli, plavali popřípadě létali kousek nad povrchem.

A to nás přivádí k dalšímu důvodu, proč nemohl Samuel zapomenout. Nezahnal totiž paní Abernathyovou a ďábla a jejich pekelné hordy na útěk jen tak sám. Pomáhal mu poněkud nešťastný, ale v zásadě hodný démon Baldrián, se kterým se Samuel skamarádil. A Baldrián byl teď někde v pekle, ukryval se před paní Abernathyovou, zatímco Samuel byl na zemi a jeden druhému nemohli nijak pomoci.

Samuel proto mohl jenom doufat, že ať už je Baldrián kdekoli, je v bezpečí.⁷

⁷ Ještě jedna věc k cestování časem, dokud o tom mluvíme. Kvantová teorie tvrdí, že se může stát úplně cokoli, dokonce i ta nejděivnější věc, a že každý výsledek každé události existuje ve svém vlastním světě. Jinak řečeno, každá možná budoucnost a minulost – například i ta, ve které jste si nekoupili tuhle knížku a čtete teď něco úplně jiného – je skutečná a existuje souběžně s tou naší a všemi ostatními. Tak, a teď předpokládejme, že vynalezneme stroj času, který nám umožní do těchhle časových paralel vstupovat. Proč byste v nějaké z nich měli z kdovíjakého rozmaru zabít nějakého dědečka – notabene jenom paralelního a patřícího někomu, kdo není vy, ale jenom je vám hodně podobný? ...tedy pomineme-li fakt, že máte nevy-světlitelné sklony mordovat dědečky.

Pokud se nedokážete ubránit dojmu, že tyhle paralelní světy a dimenze jsou nesmysl, vezměte laskavě v potaz, že experimentální filozof Jonathon Keats ze San Franciska už začal v alternativních dimenzích prodávat půdu. Ve skutečnosti prodal za jediný den 172 parcel v paralelním Sanfranciském zálivu. Nejsem si jist, co přesně to dokazuje, vyjma toho, že v San Francisku žijí lidé ochotní zaplatit někomu za něco, co vůbec nemusí existovat, což ale vypovídá asi víc o Sanfranciscanech než o nějaké vědecké teorii. Vážně bych rád viděl tyhle lidi, jak se snaží ubránit svůj pozemek před příšerou z jiné dimenze ozbrojenou paprskometem. „Koukni, zaplatil jsem za tuhle parcelu slušný peníze a –“ *Prsk!*

Tři

*Kapitola, ve které pronikneme hlouběji
do útrob pekla (což je přesně podtitul,
kvůli kterému rodiče vyšilují,
co za knížku to čtou jejich děti)*

Po krátké odbočce na Zem, díky které jsme se dozvěděli něco o lásce, o životě a o tom, jak je důležité mít dobrý zrak, se opět vrátíme do pekla. Jak jsme zjistili prve, jmenovala se žena v potrháných květovaných šatech, která tak odhodlaně nakráčela do temné sluje pod horou Zoufalství, paní Abernathyová, dříve též známá jako Baal. Paní Abernathyová do doupěte Jeho Zlolajnosti přicházela od nevydařeného pokusu o invazi do světa lidí den co den. Chtěla svému pánovi a vládci všechno objasnit, vysvětlit, kde se stala chyba, a vmluvit se zpátky do jeho přízně. Paní Abernathyová byla skoro tak stará a skoro tak zlá jako sám Jeho Zlolajnost, takže spolu dleli na tomto nehostinném místě už celé věky a společně je měnili v království prachu, popela a věčného ohně.

Jenže Jeho Zlolajnost, utápějící se nyní v bezbřehém zármutku a zuřivosti, odmítal svého pobočníka přijmout. Paní Abernathyová od něj byla doslova odříznutá, což démona jejího formátu neskonalé skličovalo; ach ano, skličovalo, a rovněž děsilo. Bez ochrany a milosti Jeho Zlolajnosti byla paní Abernathyová najednou zranitelná. Něco s tím bylo potřeba udělat. Musela Jeho Zlolajnost přimět, aby ji vyslechl, a právě z toho důvodu se neustále vracela na místo, kde ohavné stvůry ze tmy pobaveně přihlížely, jak jeden z nejmocnějších démonů a vrchní velitel

pekelných vojsk musí jako žebrák poníženež prosit; jako žebrák, který si ještě ke všemu zvrácenež libuje v ženských šatech.

Bylo vskutku podivuhodné, že paní Abernathyová – již se původně přičila představa, že na sebe musí vzít podobu zralé čtyřicátnice – nakonec našla zalíbení v tom nosit květované šaty, a dokonce ji i bavilo zabývat se účesem. Donedávna přitom paní Abernathyová nebyla ani muž, ani žena: byla zkrátka jedno velké hrůzostrašné „to“. Teď však měla vlastní identitu a podobu, která se neomezovala výhradně na tesáky, spáry a vražedná chapadla. Baal se možná zmocnil těla paní Abernathyové, jenže něco z původní paní Abernathyové jaksi nakažilo Baala. Poprvé za celou věčnost u něj našlo uplatnění zrcadlo, hezké šaty a šminky. Paní Abernathyová holt dbala o svůj zevnějšek. Zkrátka byla, abych to zbytečně dlouho nerozváděl, marnivá.⁸ Jako o Baalovi už o sobě dávno neuvažovala. Baal byl minulost. Současnost a budoucnost nesly jméno paní Abernathyová.

Jak sestupovala hlouběji do nitra hory, začala si uvědomovat, že se všude kolem ozývá chichotání a poťouchlý šepot. Minula velký most klenoucí se nad propastí hlubokou tak, že kdybyste se do ní zřítily, padaly byste a padaly, dokud byste nesešli stářím, a pořád byste ještě nedopadli na dno. Most byl ze železa, zpevněný ocelovými řetězy, za něž byl zavěšený na stěnách hory. Do stěn bylo vytesáno množství výklenků, temných a obydlených démony. Výklenky sahalý od podlahy ke stropu, kam až oko

⁸ Pro případ, že se někdo začne pohoršovat, že tady urážím ženy, dovoľte mi podotknout, že marnivost není výsadou pouze něžnějšího pohlaví. „Marnivost je,“ podle slov básníka a esejisty Jonathana Swifta (1667–1745), „potravou hlupáků; /leč čas od času i lidé s důvtípem/ nepohrdnou tímto pokrmem.“ Marnivost lze asi nejlépe definovat jako přílišnou hrdost na sebe sama, přičemž opakem takové pýchy je skromnost, která znamená, že sám sebe vidíte takového, jaký jste, a nesrovnáváte se s ostatními lidmi, dokonce ani s těmi špatnými, popřípadě s démony v letních šatech, jste-li čirou náhodou také démon v květované jupece.

dohlédlo, a ještě dál, až tam, kde se z ohňů vachrlatě zavěšených pochodní stávaly titěrné hvězdičky na rudočerném nebi, které nakonec zcela potemnělo. Tu a tam z temné komůrky vykoukla příšerka: červený rarášek se zubatým šklebem; strážce ohně a strážce ledu; stvoření s pokrouceným tělem či bez těla, beztvaré bytosti, co vypadaly jako planoucí oči v oblaku kouře. Bývaly doby, kdy se před paní Abernathyovou poníženež plazily, vyděšené, že spočinou-li na ní pohledem, stihne je krutý trest. Jenže teď se jí nepokrytě posmívaly. Zklamala svého pána. Jeho bezbřehé zoufalství mělo po čase odeznít a on se pak jistě rozpomene, aby ji po zásluze potrestal.

A to se ty potvůrky teprve nasmějou!

Mezitím horou dál zazníval nářek. Jak se paní Abernathyová blížila k jeho zdroji, nářek sílil. Všimla si, že někteří démoni si nacpali do uší uhlí, aby to nemuseli poslouchat, přičemž jiní se z toho dočista zbláznili a už si jen tiše broukali nebo nepřičetně bušili hlavou do zdi.

Nakonec nechala paní Abernathyová výklenky za sebou a obestoupily ji holé skalní stěny. V temnotě před ní se cosi pohnulo. Vylouplo se to ze stínů, jako když odlepujete pantofel ze změkklého asfaltu a tér se táhne od podrážek jako špagáty – protože přesně tak se táhla temnota za tvorem a tvor za sebou táhl temnotu, jako by šlo o jeho součást a on z ní vzešel. Vstoupil do kuželu tetelivého světla pochodně a ohavně vycenil zuby. V jistém ohledu připomínal supa, avšak supa s poněkud lidskými rysy. Měl růžovou holou hlavu, ačkoli světlo ukázalo, že ji pokrývají malé štětinky. Nos měl dlouhý a masitý, zahnutý jako zoban dravce a přiléhal mu rovnou na spodní ret – horní neměl –, takže skutečně vypadal jako zobák. Z malých černých oček mu číselo zlo. Na sobě měl tmavý plášť, který mu stékal po svěšených ramenou jako olejová skvrna, a v levé ruce třímал kostěnou berlu zakončenou lebkou; berlu nyní pozdvihl k paní Abernathyové, aby jí zabránil jít dál.

Tvor se jmenoval Slizmrz a byl kancléřem⁹ Jeho Zlolajnosti. Slizmrz vždycky Baala nenáviděl, dokonce ještě než si začal říkat paní Abernathyová a nosit to zvláštní oblečení. A Slizmrz měl tu výsadu, že mu čas od času dopřál sluchu Jeho Zlolajnost. Pokud tedy démoni potřebovali nějakou laskavost nebo zatoužili po povýšení, museli se na Jeho Zlolajnost obracet skrz Slizmrze, a tudíž museli právě Slizmrzovi prokázat také laskavost. Takhle to chodí na celém světě, nejenom v pekle. Není to hezké a nemělo by to tak být, ale je to tak a vy byste to měli vzít na vědomí.

„Ty dál nesmíš,“ pronesl důležitě Slizmrz. Ze zobanu mu vystřelil dlouhý růžový jazyk a slízl cosi neviditelného z jeho kůže.

„Kdo jsi, abys mi říkal, co smím nebo nesmím dělat?“ ohradila se paní Abernathyová a cedila skrz zuby nechuť jako žíravinu. „Jsi jen pes svého pána, nic víc. Jestli mi neprokážeš náležitou úctu, rozcupuju tě na kusy, na buňky a na atomy, a pak tě zase složím dohromady, abys mohl začít znovu od začátku.“

Slizmrz se zachichotal. „Chodíš sem den co den a tvoje výhrůžky jsou prázdnější a prázdnější. Kdysi jsi možná bývala oblíbencem našeho pána, ale to už je pasé. Dostalas příležitost se mu zavděčit, a promrhala jsi ji. Já na tvém místě bych si našel ně-

⁹ Kancléř je něco mezi sekretářkou a poradcem vládce či krále. Je to dost riskantní povolání, poněvadž vládci vládnoucí velkou mocí obvykle vykazují sklony příliš nediskutovat s lidmi, kteří se jim snaží radit, co mají dělat, nebo mají tu odvalu jim říkat, že by se snad mohli i mýlit. Thomas Becket (1118–1170), kancléř anglického krále Jindřicha II., byl kupříkladu rozsekán na kusy královými rytíři poté, co se s panovníkem nepohodl stran toho, jakou moc by měl mít král nad církví. Neméně slavná je i příhoda, jak Jindřich VIII. Tudor nechal svému kancléři Thomasi Moreovi (1478–1535) setnout hlavu, protože si dovolil nesouhlasit s tím, aby se král rozvedl se svou první manželkou Kateřinou Aragonskou, kterou chtěl tehdy vyměnit za mladší a krásnější Annu Boleynovou. Jindřich VIII. dal nakonec stít i samu Annu Boleynovou. Z toho plyne ponaučení, že není radno pracovat pro krále, který se jmenuje Jindřich a má prokazatelnou zálibu ve stínání hlav. Je dobré si předem zjistit, jakým způsobem se takový král dobývá při snídani do vajíčka naměkko: pokud mu s vervou srazí špičku, doporučuje se ucházet se o zaměstnání raději jinde.

jakou díru a do tý bych zalez a už nevyležal v naději, že pán zapomene, že existuju. Protože až ho přejde smutek a vzpomene si, jaký utrpení jsi mu způsobila, rozcupování na kusy bude v porovnání s tím, co ti provede, jenom taková příjemná masáž. Tvoje sláva je pryč, „paní Abernathyová“. Jen se na sebe podívej! Podívej se, co se z tebe stalo!“

Paní Abernathyové zaplály oči. Zavrčela a zvedla ruku, jako by chtěla Slizmrze praštit. Slizmrz se příkrčil a zakryl si obličej olejnatým pláštěm. Chvilku tam takhle stáli – jako dva odvčící nepřátelé – a pak zpod Slizmrzova pláště vyšel prapodivný zvuk. Byl to smích, syčivá varianta chechtotu, jako když z prasklé trubky uniká plyn nebo jako když se na pánvičce smaží slanina.

„*Tssssssc*“, smál se Slizmrz. „*Tssssssccccc*. Už tu nic neznamenáš, takže jestli mě prašíš, bude to, jako bys praštila svého pána, protože já jsem jeho hlas a já za něj mluvím. Takže teď odejdi a vzdej konečně tuhle svou marnou pouť. Jestli sem ještě jednou přijdeš, nechám tě vyvést v řetězech.“

Pozvedl berlu a malá lebka na jejím konci ohavně žlutě zazářila. Za zády se mu vynořily dvě obrovské okřídlené obludy. Dokud byly nehybné, vypadaly v tom přítmí jako draci vytesaní do skály, avšak nyní se hrozivě vztyčily nad dvojicí stojící v šachtě. Jedna z oblud se sklonila a ukázala plazi lebku, pysky zkrabacené a obnažující ostré diamantové zuby. Hrozivě zavrčela na paní Abernathyovou, která se však nerozpakovala a přetáhla obludu kabelkou po čenichu. Drak zakňučel a zatvářil se rozpačitě, načež se obrátil na kolegu, jako by chtěl říct: „Schválně, jestli se zmůžeš na něco lepšího!“ Druhý drak ale jen pokrčil rameny a zadíval se na nejbližší stěnu, jako by na ní bylo kdovíco zajímavého. Ta kabelka bude určitě těžší, než vypadá, prolétlo mu hlavou.

„Ještě jsem neskončila, Slizmrzi,“ prohlásila paní Abernathyová. „Znovu povstanu a tvou nezdvořilost si budu pamatovat.“

Pak se na patě otočila a odkvačila. Opět k ní dolehl nárek Jeho Zlolačnosti a šepotání démonů, viditelných i neviditelných,

i syčivý Slizmrzův chechtot. Propletla se labyrintem v hlubinách hory Zoufalství, kde bolest a utrpení neberou konce. Když prošla vstupem do sluje a ocitla se v otevřené krajině pekelných pustin, zhruba někde u kotníků se jí ozval úslušný hlas.

„Pěkný den vinšuju, paninko,“ řekla Obšivkova hlava.

Paní Abernathyová si jí nevšimla a šla dál.

Zatímco se Slizmrz díval, jak odchází, smích ho zvolna přecházel. Ze stínů se vynořila další postava, vysoká a elegantní. Světlo pochodní ozářilo pobledlý obličej, vznešený a krutý. Tvor měl dlouhé černé vlasy a do nich vpletené zlato, nákladný šat, zhotovený z rudého sametu jakoby protkaného krví. Plášť, rovněž rudý, za ním vlál, byt' stál nehybně na místě, takže to vypadalo, že je živou součástí svého nositele. Tvor pozvedl šperky zdobený spár a pohladil bezmyšlenkovitě jednoho z draků, který spokojeně zapředl jako přerostlá šupinatá kočka.

„Ach, ctěný pan Jezebál,“ vyhrkl Slizmrz a poníženež sklonil hlavu, což bylo v přítomnosti knížete Jezebála nanejvýš prozíravé. Když totiž někdo v přítomnosti knížete Jezebála hlavu sklonit zapomněl, často mu byla cizím přičiněním skloněna, to znamená sřata velkým mečem.

Existuje rčení *horror vacui*, jehož význam je přibližně ten, že Příroda se děsí prázdnoty a prázdné místo vždy rychle něčím zaplní, což platí i pro moc. Jakmile někdo upadne u vůdce v nemilost, okamžitě se stojí na jeho uvolněné místo fronty. Tím pádem když paní Abernathyová upadla v nemilost u Jeho Zlo-lajnosti, začala řada mocných démonů špekulovat, jak by mohli její zaškobrtnutí využít ve svůj prospěch. A nejctižádostivějším z nich byl intrikán kníže Jezebál.

„Tak co říkáš, Slizmrzi?“ zajímal se Jezebál.

„Je hrozně umíněná, můj pane.“

„Umíněná a nebezpečná. Ta její vytrvalost mě znepokojuje.“

„Náš pán ji nepřijme. To jsem už zařídil. Při každé příležitosti

mu našeptávám, jaká je zálučná. Připomínám mu, jak ho zklamala. Topím pod kotlem jeho nepřítčnosti, přesně jak jste mě požádal.“

„Jsi věrný a oddaný sluha,“ na to Jezebál hlasem plným sarkasmu. Jezebál si zapsal do paměti, že jakmile dosáhne svého cíle, musí Slizmrze okamžitě odstranit, protože kdo zradil jednoho pána, zradí i druhého.

„Jsem věrný sluha Jeho Zlolačnosti, můj pane,“ nadhodil opatrnicky Slizmrz, jako by kníže Jezebál vyslovil své pochybnosti nahlas. „A je v zájmu našeho pána, aby ho žádný jeho pobočník nezklamal. Natož aby se oblékal do ženských šatů,“ dodal chvatně.

Jezebál se zadíval na dravčí postavu kancléře. Pohled na něj ho ještě utvrdil v odhodlání zbavit se Slizmrze, jakmile to jen půjde.

„Budu na to myslet, až se dostanu k moci,“ prohlásil Jezebál a nechal to schválně vyznít dvojznačně. „Naše chvíle už se blíží. Již brzy, Slizmrzi, již brzy...“

Jezebál se vnořil zpátky do stínů a zmizel. Slizmrz zhluboka a přerývaně vydechl. Hrál nebezpečnou hru a moc dobře to věděl. Avšak pociťoval-li ke knížeti Jezebálovi nedůvěru, nenávisť k paní Abernathyové byla ještě silnější. Popadl berlu a zamířil do hlubin hory Zoufalství. Skučení jeho pána zesílilo, až sebou škubl. Před vstupem do nejhlubší sluje se zastavil. Jeho oči rozpoznaly v temnotě mohutnou siluetu Jeho Zlolačnosti, schouleného a zbědovaného zármutkem.

„To jsem já, můj pane,“ pronesl Slizmrz a z každého jeho slova odkapával jed. „Nesu smutné zprávy: váš věrný pobočník, paní Abernathyová, o vás stále šíří ty ohavné pomluvy...“

Čtyři

*Kapitola, ve které se znovu setkáváme
s Baldriánem, kdysi řečeným „démon pěti
božstev“, což ovšem bylo nedorozumění...
no vážně*

Z útrob Asketické jeskyně v nitru Nezejímavé hory, která se tyčí v části pekla nazývané Tady-není-nic-k-vidění-jed-te-jinam, se ozývaly kutilské zvuky. Kutilství, jak možná víte, je převážně doménou mužů. Ženy – až na světlé výjimky – kutilství neprovozují, což je i důvod, proč právě muži vynalezli kůlnu a garáž, dvě místa, kam se zpravidla uchylují za účelem provádění činností nemajících žádný konkrétní účel, vyjma toho nějak zaměstnat chlapské ruce – a pokud možno něčím, co nezahrnuje jídlo, pití ani mačkání tlačítek dálkového ovladače televizoru. Velmi zřídka přinese kutilství nějaký užitečný objev; většinou je jeho náplní opravování součástek, které dosud bezvadně fungovaly, a výsledkem situace, kdy inkriminované součástky dělají něco jiného, než měly, popřípadě nedělají vůbec nic, takže je třeba dalšího kutilství za účelem jejich opravy; jenže ani poté nefungují tak dobře jako na začátku, takže se s nimi dál kutí, což pokračuje prakticky do chvíle, než dotyčný kutil zemře, přičemž jeho smrt mívá zhusta na svědomí rozezlená manželka, která ho umlátí nefungujícím papiňákem či kusem lednice.

Uvnitř jeskyně stál automobil. Svého času ten automobil býval epesním aston martinem, kterého udržoval v bezvadném stavu otec Samuela Johnsona. Garážoval ho za domem a jezdil s ním jen za slunného počasí. Shodou politováníhodných náhod se

však automobil zařadil mezi oběti biddlecombské invaze démonů. Bez něj by Biddlecomb dost možná už neexistoval nebo by mu přinejmenším vládli pekelníci. Jenže když Samuelův táta zjistil, že se auto ztratilo, díval se na to úplně jinak.

„To chceš jako říct, že ho ukradli démoni, jo?“ ptal se tehdy s očima upřenýma na prázdnou garáž, kde ještě před chvilkou parkovala jeho chloubu a radost. Samuel mlčky přihlížel, jak táta nakukuje za plechovky od barvy a za vrak sekačky, jako by čekal, že odtamtud najednou jeho aston vyskočí a vybafne: „Překvápko!“

„Přesně tak.“

Za Samuela odpověděla jeho máma. Očividně ji bavilo sledovat, jak se manžel vzteká kvůli ztracenému autu; bylo to do značné míry i proto, že jim plechovou nádheru nechal na krku, když je opustil kvůli jiné ženě, což paní Johnsonová vyhodnotila jako vrchol sobectví.

Nebyla tak úplně pravda, že automobil někdo ukradl. Ve skutečnosti dal Samuel klíčky od něj démonu Baldriánovi, aby autem projel časoprostorovým portálem mezi Biddlecombem a peklem, tím portál zbortil a zabránil tak Jeho Zlolačnosti obydlí svět lidí. Samuel byl matce vděčný, že pravdu krapet překroutila, třebaš mu připadalo nefér udělat z Baldriána zloděje.

A tentýž Baldrián nyní stál se založenýma rukama a hleděl na chloubu a radost pana Johnsona, která teď byla chloubou Baldriánovou. Portálem prosvištěl aston martin celkem bez újmy, což Baldriána mile překvapilo, neboť čekal, že ho to i s autem roztrhá na cucky a zmačká do kuličky velikosti oční bulvy komára. Také se mu ulevilo, když zjistil, že bublající jezírka černé tekutiny, jimiž byla posetá pekelná pustina, obsahují uhlíkaté a další organické sloučeniny: jinak řečeno, že každé takové jezírko je jako benzinová pumpa, která jen čeká, až k ní zajedete.

Leč tamní benzin byl bohužel dost surový a pekelná pustina nedotčená staviteli silnic a dálnic, kteří by mysleli na značkové

automobily. Ještě větší smůla byla, že Baldrián věděl kulové o tom, na jakém principu funguje spalovací motor, tudíž postrádal průpravu nezbytnou k řešení technických problémů, které mohly nastat. Baldrián se považoval za znamenitého řidiče, jenže neměl příliš příležitostí k tomu svou znamenitost za volantem dokázat, jelikož k jízdě autem pekelnou pustinou stačilo jen natočit volant příslušným směrem, sešlápnout plyn a sem tam se vyhnout kameni či bublajícímu jezírku.

Občas se ale štěstěna usměje i na toho nejneobvyklejšího tvora, a ježto měl Baldrián zelenou hlavu ve tvaru půlměsíce, méně obvyklého byste jen těžko hledali. Baldriána za ničemnost vyhostil Jeho Zlolajnost do Šedé pustiny. Tam měl Baldriánovi dělat společnost jeho sluha Černobýl, který vypadal jako přerostlá fretka se sestřihem od slepého holiče s tupými nůžkami. Černobýl byl všelijaký – otravný, páchnoucí a ne moc chytrý –, avšak zcela nečekaně se ukázalo, že má technické nadání. Tím pádem vyfasoval manuál, který s Baldriánem našli v kufru aston martina, a byl pověřen údržbou a péčí o automobil. Ten nyní jezdil rychleji než dřív, plynuleji než dřív a zatáčel jako na kolomazi.

Jo, a kromě toho vypadal jako obrovský šutr.

Baldrián věděl, že paní Abernathyová a její pán, Jeho Zlolajnost, nebudou nadšení, že jejich plán na invazi do světa lidí nevyšel. Ani jednoho netipoval na shovívavého dobráka, což znamenalo, že budou přemýšlet, na koho by to svedli. Jeho Zlolajnost to jistě svede na paní Abernathyovou, protože už byl holt takový, navíc právě ona měla celou invazi na povel. No, a paní Abernathyová jistě bude chtít svalit vinu na někoho dalšího, a ten někdo byl naposledy viděn za volantem značkového vozu, jak zahalený do přehozu sviští do pekla. Baldrián si nedokázal představit, co se stane, jestli se paní Abernathyové dostane do ruky, ale tušil, že by to mohlo zahrnovat roztrhání na atomy a následné napíchnutí těchto atomů na špendlíky, což se mu pranic nezamlouvalo.

Tudíž učinil dvě rozhodnutí. První stavělo na znamenitém

nápadu zůstat neustále v pohybu, protože pohybuující se terč jde hůř zasáhnout.¹⁰ Ve druhé řadě Baldrián usoudil, že bude rozumné opatřit automobil nějakým maskováním, což byl důvod, proč mu z kašírky a drátu vyrobili neforemnou kuklu, kterou natřeli tak, aby připomínala velký balvan, byť balvan schopný zrychlit z nuly na sto za necelých sedm sekund.

V této chvíli Černobýl nakukoval pod kapotu a vrtal se v nějaké součástce motoru, kterou nikdo kromě něj nedokázal pojmenovat. Baldrián by to nakonec asi svedl, kdyby si dal tu práci, což nehrozilo, protože od toho tady přece nebyl. On byl přece mozek celé operace, a ne někdo, kdo se vrtá v karburácích a svíčkách a špiní si ruce. Vůbec ho přitom nenapadlo, že hlavou konkrétně téhle operace je spíš Černobýl – coby osoba schopná porozumět tomu, jak funguje automobil –, ale to je pro lidi, co si neradi špiní ruce prací, typické. To, že je někdo chytrý, z něj krále nedělá, ale pomáhá mu obklopit se chytrými lidmi.¹¹

„Už jsi přišel na to, v čem je závada?“ zeptal se Baldrián.

„V zapalovací cívce,“ odpověděl Černobýl.

¹⁰ Není bez zajímavosti, že tuto teorii lze nahlížet i jako variaci na fyzikální téma Heisenbergova principu neurčitosti, který předpokládá, že není možné stanovit přesně pozici subatomární částice – což je vážně hodně malá částice –, pokud nejste současně ochotni ztratit pojem o její rychlosti, a zároveň že není možné stanovit přesně rychlost takové částice, nechcete-li ztratit ponětí o její pozici. Když se nad tím zamyslíte, dává to docela smysl: na zcela základní úrovni skutečně nelze říci, zda se něco velmi, ale opravdu velmi malého pohybuje. Abyste to dokázali stanovit, musíte do toho pohybu nějak zasáhnout, a tím pádem jaksi ztratit o daném pohybu představu. Podobně je to i se sledováním rychlosti, při němž zase ztrácíte přehled o pozici, protože u tak malé částice už jen samo pozorování mění její chování. Ve skutečnosti je Heisenbergův princip neurčitosti o něco složitější, ale v zásadě je to s ním nějak takhle. V každém případě zeptá-li se vás někdo, jestli rozumíte Heisenbergovu principu neurčitosti, klidně můžete říct, že si nejste jistí, což může být na tom správném mejdanu považováno za povedený vědecký vtípek.

¹¹ Jak ale začnou být chytří moc, je načase zauvažovat, jestli by náhodou nekralovali líp než vy, a tehdy je záhodno nechat je popravit. To je v podstatě pravidlo číslo jedna každého kralování. Probírá se hned první den.

„Vážně, jo?“ ucedil Baldrián pokud možno co nejméně znučně, ale moc se mu to nepovedlo.

„Že vy nevíte, co je zapalovací cívka, že jo?“ prohlásil Černobýl.

„Nějaká věčička, co má co dělat se zapalováním?“

„Chm, jo.“

„No tak vidíš, že vím! A víš ty, co je velká štangle schopná udělat ti bouli na hlavě?“

„Ano.“

„Tak fajn. Jestli to ale potřebuješ připomenout, klidně mě dál poučuj.“

Černobýl se vynořil zpod kapoty a otřel si ruce do montérek. To byla další věc: na přední straně manuálu byla fotografie chlapíka v montérkách, který držel v ruce nějaké náradí. Černobýl usoudil, že to bude uniforma všech lidí, co dělají do aut, a tak si také jednu spíchnul – z hadříků, co našel ve svém skrovném vaku na šaty.

Dokonce si vyšil i jméno na kapsičku, tedy spíš pseudonym: „Černobyl.“

„Je to několikrát ovitý měděný drát,“ prohlásil Černobyl – ehm, vlastně Černobýl. „Krapet se to potrhlo. Šiklo by se nám sehnat někde náhradní.“

Baldrián se otočil a zadíval se ven z jeskyně. Kam až oko dohlédlo, se rozprostírala planina pokrytá černou sopečnou horninou, což byla docela změna v porovnání s šedou sopečnou horninou, na kterou měli výhled z původního vyhnanství. Obloha byla zatažená mraky, jež však neztrácely řeřavě rudý nádech, který obstarávaly věčné pekelné ohně.

„Na klubko měděného drátu rovnou zapomeň, Černobýle,“ prohlásil Baldrián.

Černobýl se postavil vedle svého pána. „A kde to vlastně jsme?“

Baldrián zavrtěl hlavou. „To nevím, ale –“ ukázal napravo, kde záře ohňů planula zjevně jasněji a obzor se ztrácel v šedavých mračnech a mších. „– tipoval bych, že někde tam bude hora Zoufalství, a to znamená, že my pojedeme – kam?“

„Někam jinam?“ odušil Černobýl.

„Kamkoli jinam,“ přítakal Baldrián.

„A to budeme muset takhle utíkat věčně?“ zajímal se Černobýl a do hlasu se mu vkradlo něco, kvůli čemu ho Baldrián málem objal, ale rozmyslel si to a místo toho Černobýla jen zdráhavě poplácal po zádech. Nevěděl, čím by se mohl při objímání Černobýla nakazit, ale byl si jistý, že to chytit nechce.

„Zůstaneme pro jistotu pořád v pohybu,“ řekl. Chtěl ještě něco dodat, když tu se na kamenech před nimi mihl stín. Stále se zmenšoval, jako by se to, co stín vrhalo, snášelo krouživě dolů.

„Zhasni světlo!“ přikázal Baldrián a Černobýl okamžitě zadusil plamen pochodně, takže zůstali v naprosté tmě.

Co by od jeskyně kamenem dohodil, přistálo červené stvoření, obrovská netopýří křídla rozpjatá za zády. Bylo dva a půl metru vysoké a mělo lidské tělo, ovšem zakončené vidlicovitým ocasem, a z plešaté hlavy mu vyrůstaly zakroucené rohy. Kleklo si a zarylo drápy do kamení před sebou, načež kameny pozvedlo k čenichu a podezřívavě je očichalo. Z tlamy mu vyjel obludně dlouhý hadí jazyk, kterým oblízlo zem.

„Ach ne,“ zděsil se Černobýl. Zdálo se mu, že na kamenech zahlédl stopy po pneumatikách – v místě, kde Baldrián trochu víc sešlápl plyn, aby vyjeli až k jeskyni.

Tvor na hromadě kamení před jeskyní znehybněl. Neměl vůbec uši, pouze díry do hlavy po stranách, ale zjevně poslouchal. Zničehonic otočil hlavu a oni mu poprvé pohlédli do tváře.

Osmi černýma očima připomínal obřího pavouka, jakož i tlamou s kusadly. V kostěném rypáku zely dvě křivé nozdry. Baldrián viděl, jak se stahují a roztahují a jak se lesknou slizem. Tvor se na okamžik upřeně zadíval do jeskyně, v níž se ukrývali, a oni viděli, jak se mu na nohách napjaly svaly, jako by se chystal ke skoku. Zacvakal kusadly a z tlamy mu vyšel mlaskavý zvuk, jako by větril chutnou kořist, avšak místo aby pokračoval v průzkumu, rozepjal najednou křídla a prudce se vznesl do vzduchu.

K uším jim dolehlo bušení křídel, avšak rychle odeznělo, jak se obluda vzdalovala směrem na sever, k jasné záři plamenů.

„Viděl nás?“ zajímal se Černobýl.

„Myslím, že našel stopy po pneumatikách,“ usoudil Baldrián. „Nevím, jestli vytušil, že jsme tak blízko. Jestli jo, proč se na nás teda nevrhnul? No nic, stejně musíme padat.“

„Byl to –?“

„Ano,“ přikývl Baldrián. „Její služebník.“

Pronesl to unaveně a trochu vyděšeně, dokonce i jemu samotnému to tak znělo. Utíkali a skrývali se už tak dlouho, až si občas říkal, že by snad byla i úleva, kdyby je chytili, ovšem pouze než si představil, co by následovalo *pak*. Vidina vlastního těla rozloženého pomalu na atomy, následně napíchané na mikroskopické špendlíky, zpravidla pomyslení na kapitulaci rychle zahнала. Jenže nakonec stejně někde udělají chybu nebo budou mít smůlu a trest paní Abernathyové je nemine. Jedinou útěchou Baldriánovi bylo, že aspoň Samuel Johnson je v bezpečí na Zemi. Strašně se mu po příteli stýskalo, ale to by spíš obětoval vlastní život, než by Samuela vystavil nebezpečí. Doufal však, že na to nedojde, jelikož měl rád atomy svého těla pěkně pohromadě.